

dende lige overfor Forslaget. For ſaavidt her er Tale om den forelagte proviſoriſke Lov, da kan Spørgsmaalet om dens retslige Gyldighed, om dens Beſtaen ſelvfølgelig ikke diskuteres her i Thinget. Det er jo givet, og det er fra Thingets Side gjentagne Gange hævdet og udtalt, der foreligge endog officielle Udtalelſer fra Formandens Side, at den proviſoriſke Lov er forkaſtet, naar et ligelydende Forſlag er indbragt ved det private Initiativ og er blevet forkaſtet, forinden den blev forelagt af Regjeringen. Den proviſoriſke Lov, der her foreligger, har alſaa efter Thingets Opfattelſe, og jeg tør ſige, efter Grundlovens Opfattelſe, ligget for allerede den Dag, da det af mig indbragte foreløbige Lovforſlag var Gjenſtand for Aſtemming her i Thinget, og Spørgsmaalet om Sanktion eller Ikke-Sanktion deraf, Spørgsmaalet om den proviſoriſke Lovs fortsatte retslige Beſtaen eller Gyldighed er et afgjort Spørgsmaal, hvorom der ikke kan diskuteres mere; den proviſoriſke Lov exiſterer ſom Lov ſlet ikke mere. Der kan alſaa ikke være Tale om, hverken at lade den proviſoriſke Lov gaa til anden Behandling eller ikke til anden Behandling, forkaſte den eller godkjende den, thi en Lov, ſom er forkaſtet og ikke har nogen juridiff Gyldighed, den er ikke til, den kan man ikke gjøre Noget ved. Selvde man gjøre det, vilde det være en Selvmodſigelſe, en Inkonſeſvents. Nu yttrede den ærede Conſeil-præſident, den Gang en lignende Sag var for her i Oktober Maaned, at Thinget jo alligevel i 1886 havde gjentaget ſin Forkaſtelſe af den proviſoriſke Lov, ſkjøndt den var bleven forkaſtet allerede den Gang af Folkethinget ved Hjælp af Thingets eget Initiativ, og det er ogſaa ganſke rigtigt. Jeg kunde den Gang kun kort indlade mig derpaa, men jeg ſkal nu gjentage og maatte noget nærmere begrunde, hvad jeg den Gang ſagde. Forholdet var jo den Gang dette, at Thinget maatte antage, at Miniſteriet ſtod paa den Opfattelſe af Grundloven, der var hævdet her gennem alle Aar fra 1848 til Dato, i det Mindſte i alle de Punkter, hvor Regjeringen ikke klart og tydeligt havde viſt, at den fraveg den hidtil gjældende Grundlovsopfattelſe. Alſaa maatte Thinget antage, at, naar en proviſoriſk Lov var forelagt af Regjeringen, og det af Regjeringen forelagt

Lovforſlag var forkaſtet, at da var dermed, ſelv lige overfor denne Regjering, den proviſoriſke Tilſtand ikke blot ophævet, men ſkaftet af Veien og ſkaftet ſaaledes af Veien, at Regjeringen vilde være ude af Stand til paa konſtitutionel Maade eller overhovedet, ſelv efter ſine egne Grundlovsgrundfætninger, at fortsætte Regjeringen. Saa længe der var nogen Tvivl om det, ſaa længe der kunde være blot nogen Mulighed for at tro paa det — og der var ikke blot Mulighed, men al mulig Grund til at tro det dengang, da Regjeringen ikke havde udtalt Noget i modſat Retning — ſaa var der al Grund til at føie Regjeringen, at gjentage Forkaſtelſen. Jeg betonedede derfor ogſaa udtrykkelig dengang, at ſkjøndt Spørgsmaalet om Lovens retslige Beſtaen, Sanktionsſpørgsmaalet, var afgjort, kunde Thinget dog af Henſyn til de foreliggende Omſtændigheder føie Regjeringen i en gjentagen Forkaſtelſe, for at der ikke fra nogen Side kunde være nogenſomhelſt Tvivl om, at nu var Proviſoriet forkaſtet. Dette Henſyn til Regjeringen kunde, ſiger jeg, dengang tages paa en berettiget Maade fra Folkethingets Side, dels af de praktiſke Grunde, jeg har nævnt, fordi det vilde have haft Betydning, om man virkelig derigjennem var kommen ud af de proviſoriſke Tilſtande ved en ſaadan fra alle Sider anerkjendt gyldig Forkaſtelſe, og fordi Spørgsmaalet om det private Initiativ, Thingets eget Initiativs Tilſtrækkelighed, ikke dengang endnu var kommet ſaa ſkarpt frem, og var blevet beſtridt paa en ſaadan Maade, ſom ſenere er ſket. Nu er Forholdet imidlertid et ganſke andet. Det viſte fig, da Thinget gjentog Forkaſtelſen lige overfor Miniſteriets Forſlag, at det ſlet ikke havde nogenſomhelſt Betydning med Henſyn til den ulovlige Tilſtands Ophør. Regjeringen valgte ganſke viſt ikke at opløſe Thinget, men den fortsatte Regjeringen i Kraft af en ſgl. Reſolution, det var hele Virkningen deraf. Efter hvad der ſenere er ſket, er det nu konſtateret, at en Gjentaſelſe af Forkaſtelſen — alſaa en ſaadan Inkonſeſvents, ſom det vilde være, at foretage en Forkaſtelſe af en een Gang forkaſtet Lov — ſaktiff ikke ſaar nogenſomhelſt anden Betydning, end at Regjeringen enten regjerer videre paa et andet Grundlag, ſom den ligeledes anſer for tilſtrækkeligt, nemlig en ſgl. Reſolution, eller ogſaa paa